

Chtěl bych Salingerem

Ano, slyšíte dobře, spisovatelem, ale jenom Salingerem. Místo narození nehraje roli, třeba Almerie. Z mého pacifistického období bych si nechal jen jednu fotku jako odkaz budoucím generacím, i když si uvědomuji, že lépe vypadají obrázky z vojny plné mladých rozhněvaných mužů ostříhaných dohola. Prostě spisovatelem, ale jenom Salingerem, což znamená, že bych byl schopen napsat mistrovské dílo – na názvu zas tak nezáleží, třeba *Dokonalé lásky* nebo tak – ale musí to být mistrovské dílo, na to pozor. Hned na první pokus vytrít všem kritikům zrak, pak dodat pár dalších méně významných titulů a uchýlit se do ústraní ne na farmu někde v Africe nebo v Connecticutu, ale na zemědělskou usedlost v Sierra de María, daleko, to aby bylo jasno, daleko od vilových čtvrtí s nepostradatelným golfovým hřištěm pro bohaté Anglány. Žít si uprostřed lesů a užívat si nekonečného ticha nebo ještě lépe – ukrýt se v domě sezónních dělníků, schovat se do ústraní z poryvu větru z nedaleké větrné elektrárny. Taková místa, o kterých nikdo nemá ani tušení, a čas od času si zajet do Almerie a projít se po městě s baseballovou čepicí na hlavě a špinavými ošoupanými teniskami značky Paredes a dát pár facek protřelému reportérovi, který by se mě snažil vyfotit. Prázdná gesta, ale jako u Salingera, takže jsem nespolečenský, nelidský a přitom geniální s levobočky po celém tom smutném světě. Zakládat si na své neústupnosti a dočkat se toho, že jeden z těch levobočků, kterého nemám zájem vidět ani v mých pravidelných nočních můrách, mě bude urážet ve skandálním životopise, který napíše o mé osobě. Napadají mě tisíce věcí: vyhrožoval bych smrtí těm, kteří mě sledují, přijímal bych šeky od vydavatele prostřednictvím nastrčených dvanácti apoštolů, kteří netuší, čemu se propůjčili. Potyčky nebo strategie – jsou tisíce způsobů, jak se schovat. Přežívat jako legenda, nechat si narůst vousy až po pás a vypadané zuby nechat být. Užívat si západy slunce a ujišťovat se v tom, že svět, ať už jsem jeho součástí nebo ne, je stejně k ničemu. Upřímně se smát tomu, když na konci roku mluví v rádiu o kandidátech na Nobelovu cenu a moje jméno nikdy nezmíní, jako bych byl ne duch, ale rovnou mrtvola. Být tu, ale přitom už být součástí říše snů. Už to chápete, spisovatelem, ale jenom Salingerem. A ve chvíli, až mně se bude chtít, umřít.